

Liz Fenwick

*Sterren boven
Cornwall*

Het liep tegen elven en ze waren al meer dan acht uur onderweg. Maddie gaapte en had moeite haar ogen open te houden. Voorzichtig nam ze de zoveelste scherpe bocht in de weg. Knoestige bomen stonden in silhouet afgetekend in het maanlicht. Met hun verwrongen takken, die oprezen uit de hagen, vormden ze een tunnel die zich boven hen leek te sluiten. Er liep een rilling over haar rug. Opeens begon de motor te sputteren.

‘Kom op, jongen, hou het nog even vol.’ Maddie klopte zachtjes op het dashboard. ‘Het is niet ver meer naar Trevenen. Als we daar eenmaal zijn kunnen we allebei genieten van een welverdiende rust.’ Maar nu kwam er rook onder de motorkap vandaan.

Ze keek opzij naar haar slapende stiefdochter. Hannah zag er snoezig uit met haar korte blonde haar dat naar alle kanten uitstak. Toen de tiener zich bewoog, werd een tatoeage op haar arm zichtbaar. Maddie zuchtte. Hannah was niet alleen ongehoorzaam geweest, maar had haar geduld tot het uiterste op de proef gesteld toen ze haar gisteravond de tatoeage had laten zien. Toch had Maddie haar geen straf gegeven. Ze was zelf ook een tiener geweest, al had zij haar ouders altijd gehoorzaamd.

Ze concentreerde zich weer op het rijden. Volgens de wegenkaart waren ze dicht bij Trevenen, hun nieuwe huis. Ervan uitgaand dat ze goed was gereden, en daar was ze niet helemaal zeker van. Ze hoopte vurig dat ze niet op deze verlaten weg met panne kwamen te staan.

Toen ze in april naar het huis was gaan kijken, was ze meegereden met de notaris. De weg ernaartoe had niet ingewikkeld geleken, maar misschien had ze niet voldoende opgelet. Dat zou heel goed kunnen. Ze had nergens veel aandacht aan geschonken sinds John was overleden.

In een poging de motor te koelen zette ze de ventilator in de hoogste stand, maar dat haalde niets uit. Ondanks het feit dat ze plankgas gaf, nam hun snelheid steeds meer af. De motor hikte een paar keer en sloeg

toen af. Nijdig gaf ze een mep op het stuur. De auto reed nog een klein stukje uit en toen stonden ze stil. De koplampen dimden en doofden. ‘Verdomme nog aan toe.’

Hannah werd wakker. ‘Wat is er?’

Maddie probeerde de motor opnieuw te starten, maar dat lukte niet.

‘Zijn we er?’ Hannah rekte zich uit.

‘Nee. De motor is afgeslagen,’ zei Maddie.

‘Wat?’

‘De motor is afgeslagen.’ Ze draaide nogmaals de contactsleutel om.

‘Ja, dat heb ik wel gehoord, maar waar zijn we?’ Hannah ging rechtop zitten.

‘Dat weet ik niet precies.’

‘Jezus.’

‘Niet vloeken.’ Maddie sloot haar ogen. Ze waren die ochtend om vijf uur opgestaan om de laatste spullen in te pakken, maar het was over tweeën geweest tegen de tijd dat de verhuizers alles in de auto hadden geladen en ze uit Londen konden vertrekken. Maddie begreep achteraf zelf niet hoe ze zo dom had kunnen zijn te verhuizen op de vrijdag van een officieel lang weekend.

‘Ik hoorde jou daarnet anders ook vloeken.’

Maddie zuchtte.

‘Waarom heet het eigenlijk vloeken als je “Jezus” zegt? En het is niet zo dat jij erg godsdienstig bent geweest sinds papa is overleden.’

Maddie telde tot tien voordat ze antwoord gaf. ‘Laten we hier alsjeblieft niet weer over beginnen.’

‘Je begon anders zelf.’

Maddie masseerde de verstijfde spieren van haar nek. ‘We hebben er niets aan als we gaan kibbelen.’

‘En ook niet als we hier domweg blijven zitten.’

Maddie trok aan de hendel om de motorkap te ontsluiten en stapte uit. Ze hield zichzelf voor dat het nog veel erger had kunnen zijn. Ze hadden hier in de stromende regen kunnen staan. Gelukkig was het een mooie zomeravond. Een zwoel, naar kamperfoelie geurend briesje speelde met haar krullen toen ze naar het haakje van de motorkap tastte.

‘Wat doe je?’ vroeg Hannah.

‘Ik ga naar de motor kijken.’

‘Maar je weet helemaal niks van motors af.’

Maddie lachte. Hannah had gelijk: ze had geen enkel benul van auto’s.

Ze haalde haar telefoon uit haar zak om de wegwacht te bellen. Op het schermje verscheen een foto van John. Ze slikte. Hij was nu acht maanden dood.

‘Ga je alleen maar naar dat ding staan staren?’ vroeg Hannah.

Maddie toetste het nummer in, maar zag dat ze geen bereik had. Dat ontbrak er nog maar aan.

Hannah leunde uit het raampje. ‘En?’

‘Mijn mobieltje heeft geen bereik.’

‘Geweldig. We zitten ergens midden in de rimboe met een auto die het niet meer doet en kunnen niet eens iemand bellen.’

‘Dat heb je heel aardig samengevat.’ Maddie keek naar de hemel op om kracht, maar zag alleen de Melkweg. Daar had ze niks aan, al was hij wel erg mooi. Ze kon zich niet herinneren wanneer ze voor het laatst een sterrenhemel had gezien die zo vrij was van lichtvervuiling. Toen er een vallende ster langs het donkere firmament schoot, vroeg Maddie zich af of ze het zou wagen een wens te doen. En wat zou ze dan wensen? Hetzelfde als vroeger, een huis met een tuin, een man en een kind, het oude meisjesideaal? Of hadden de ervaringen van het afgelopen jaar haar het vermogen ontnomen nog in dromen te geloven?

Hannah wapperde met haar hand. ‘Hallo-o.’

‘Wat?’

‘Wat moeten we nu doen?’ Hannah frunnikte aan de rits van haar jack.

‘Ik ga hulp zoeken.’ Maddie keek naar de verlaten weg en slikte.

‘Nou, veel succes. Volgens mij is er in de wijde omtrek geen levende ziel te bekennen. Je hebt ons naar het einde van de wereld gebracht.’

Maddie besloot haar niet van repliek te dienen. ‘Er ligt een zaklantaarn in het handschoenenkastje. Kun je me die even aangeven?’

Hannah wierp hem op de bestuurdersstoel.

Maddie wachtte zwijgend en vroeg toen: ‘Ga je mee?’

‘Nee.’ Hannah stak de zaklantaarn uit het raam.

‘Dan niet.’ Maddie pakte de zaklantaarn aan en ging op weg. Ze kon Hannah niet dwingen mee te gaan. John was dood en Maddies relatie met zijn dochter verslechterde met de dag.

Ze vertraagde haar pas toen ze een stukje bij de auto vandaan was en tuurde in het donker. Afgezien van een klein stukje van de weg zag ze niets. Vastberaden liep ze door. Na een poosje zag ze in de verte een lichtje. Ze begon te joggen tot ze een aantal huizen ontwaarde. In slechts één ervan brandde licht. Waar was iedereen?

Ze moest aan Hannahs woorden denken – ‘het einde van de wereld’ – toen ze aanbelde bij het huis waar licht brandde. Er werd niet opengegaan. Ze drukte nogmaals op de bel en luisterde, maar het enige wat ze hoorde, was haar eigen ademhaling. Uiteindelijk gaf ze met haar knokkels een roffel op de deur.

‘Verdorie nog aan toe...’ hoorde ze een man foeteren.

De deur ging open en Maddie keek in een paar bruine ogen.

‘Het spijt me dat ik u stoort, maar ik sta met panne en mijn mobieltje heeft geen bereik.’ Ze keek voor alle zekerheid nog een keer naar het apparaatje. ‘Mag ik misschien van uw telefoon gebruikmaken?’ Even bleef het volkomen stil, toen vroeg een hese vrouwenstem ergens in het huis wie het was. Maddie keek de man bedremmeld aan. Zijn haar zat in de war, hij droeg geen overhemd en zijn broek was slordig dichtgeknoopt. Ze sloeg haar ogen neer.

‘Natuurlijk.’ De man deed een stap achteruit om haar binnen te laten.

Ondanks het feit dat het hoogzomer was, deed het ritselen van de bladeren Maddie aan de naderende herfst denken. Deze tijd van het jaar, waarin alle kleuren vanwege de veranderende invalshoek van de zonnestralen veel intenser werden, was altijd haar favoriet geweest. Niet dat ze op dit moment iets van die kleuren kon zien. De lichtbundel van haar zaklantaarn slaagde er amper in de duisternis te doorboren.

Een das waagde zich in het flauwe licht. Hij stak gehaast de weg over en verdween in de heg. De weg was zo smal dat er maar net genoeg ruimte was om naast elkaar te kunnen lopen. De man had aan de mensen van de wegenwacht uitgelegd hoe ze moesten rijden en aangeboden met haar mee terug te lopen naar haar auto. De vrouw was in haar eentje achtergebleven, nippend van een glas wijn. Maddie hoopte dat ze straks de draad van hun avond weer zouden kunnen oppakken, al betwijfelde ze dat eerlijk gezegd.

‘Hè, hè, dat zal tijd worden.’ Hannah deed uit het donker een stap naar voren.

Maddie schrok ervan.

‘Is dit de man van de wegenwacht?’

Maddie reageerde geprikkeld. ‘Is er nog iemand langsgesproken?’

‘Laat me niet lachen. Dacht je werkelijk dat er op dit onnozele weggetje nog meer verkeer zou zijn? Ik heb alleen maar vlermuizen gezien.’ Ze maaide haar arm boven haar hoofd heen en weer.

‘O, wat goed. Het is een beschermd diersoort. Je boft tegenwoordig als je ze te zien krijgt, want ze nemen sterk in aantal af.’

‘Dank je wel voor het lesje biologie, maar ik vind het griezels. En wie ben jij eigenlijk?’ vroeg Hannah.

‘Hannah...’ begon Maddie, maar de man stak zijn hand uit. ‘Mark Triggs.’

Hannah negeerde hem en vroeg aan Maddie: ‘Heb je iets nuttigs gedaan, zoals vragen waar dat Trevenen nou eigenlijk is?’

‘Trevenen?’ zei de man. ‘Dan zijn jullie familie van Daphne Penventon.’

‘Ja.’ Maar Maddie fronste, want ondanks wat de notaris had gezegd, wist ze niet precies wie of wat Daphne Penventon was in relatie tot haar biologische moeder.

‘Zijn jullie al eens op Trevenen geweest?’ vroeg hij.

‘Eén keer, een paar maanden geleden.’ Ze had slechts vage herinneringen aan dat bezoek. Ze probeerde in het licht van de zaklantaarn te zien of hij dat raar vond, maar zag alleen een spel van schaduw en licht op zijn gezicht.

‘Waren jullie van plan daar vanavond te overnachten?’

‘God, dit is nog erger dan ik me in mijn ergste dromen had voorgesteld. Trevenen is vast een krot zonder stromend water,’ mopperde Hannah. ‘Ik zag in de eigendomsakte staan dat het een domicilie is – een domicilie – niet eens een huis.’

Mark lachte.

Maddie vond de toon waarop Hannah sprak erg aanmatigend. Trevenen was een normaal, bewoonbaar huis. Haar herinneringen mochten dan wat vaag zijn, maar ze had het huis met haar eigen ogen gezien. ‘Domicilie is een juridische term.’

Hannah haalde haar schouders op. ‘Wanneer komt de wegenwacht?’

Maddie keek op haar horloge. ‘Ze zeiden dat ze binnen twee uur hier zouden zijn.’

‘Zo snel? Twee vrouwen staan samen met een kerel die ze niet kennen op een eenzame landweg, maar de wegenwacht doet er rustig twee uur over om te komen. Geweldig. Ik weet nu al hoe de krantenkoppen eruit zien als onze lijken over een week worden gevonden door een toevallig passerende boer.’

‘Hou op, Hannah.’

‘Waarmee?’ vroeg Hannah.

‘Met dat theatrale gedoe.’

‘O, heet het zo? Dank je wel voor het taallesje.’

Maddie balde haar handen tot vuisten. ‘Hannah...’ Ze haalde diep adem. Blijkbaar was het meisje bang geworden toen ze hier in haar een-tje had zitten wachten. Misschien zou ze zich dan de volgende keer niet zo koppig gedragen en met haar meegaan.

‘Laat me met rust, Maddie.’ Hannah draaide hen de rug toe. ‘Je bent voor mij alleen maar de weduwe van mijn vader. Verder niets.’

‘Ik ben ook je voogd,’ zei Maddie, al had ze geen antwoord moeten geven. Ze wist dat er heel wat meer voor nodig was dan een angstig half uurtje op een donkere landweg om een verandering in Hannah teweeg te brengen. Het zou een soort donderslag bij heldere hemel moeten zijn, maar de wonderen waren de wereld nog niet uit.

‘Dat ben je alleen maar omdat die stomme kantonrechter dat heeft gezegd.’ Hannah stapte in de auto en trok met een klap het portier dicht. Het geluid deed pijn aan Maddies oren en de kreet van een uil werd er bijna door overstemd.

In het vroege ochtendlicht waren de contouren van een groep sjofele stenen gebouwen zichtbaar. Het woonhuis was groot, veel groter dan Maddie zich herinnerde. Het dak had flinke afmetingen, maar ze zag tot haar schrik dat het hier en daar wat verzakt leek. Was dat in de lente ook al zo geweest? Ze sloot haar ogen en probeerde zich het plaatje voor de geest te halen. Er hadden grasklokjes onder de bomen en in de borders gestaan. De kleuren blauw, grijs en groen hadden zich gemengd met de geur van daslook. Ze kon zich niet herinneren hoe het dak er precies had uitgezien. Ze opende haar ogen en liet haar blik weer over het gebouw gaan.

Ze zag een heleboel ramen en telde maar liefst vier schoorstenen. Ze had niet gerekend op een... landhuis. Hoe kon ze zijn vergeten dat het zo groot was? Toen ze de brief had ontvangen waarin stond dat ze een huis in Cornwall had geërfd, had ze gedacht aan een bescheiden onderkomen, een cottage of een bungalow, maar Trevenen was allesbehalve bescheiden. Ze slikte. Waar was ze aan begonnen? Dit was geen eenvoudig huisje met een tuintje, maar een historisch gebouw met gotische ramen. Een huis waaraan verantwoordelijkheden waren verbonden. Ze was stapelgek dat ze deze erfenis had aanvaard, maar ze had weinig keus gehad. Geen enkele keus eigenlijk. De flat in Londen was meer waard geweest

dan een oud huis in een uithoek van Cornwall, dus had ze hem verkocht en haar schulden afbetaald.

Ze onderdrukte een geeuw, stapte uit de auto en haalde diep adem. De geur van vochtige aarde had een kalmerend effect. Zachtjes sloot ze het portier. Hannah was op de achterbank in slaap gevallen toen de man van de wegwacht, die uiteindelijk was komen opdagen, had gezegd dat hij de auto wel weer aan de praat zou kunnen krijgen, maar dat er wat tijd in zou gaan zitten. Wat een enorm understatement bleek.

Mark, hun nieuwe buurman, stapte uit zijn auto. Hij was ongelooflijk voorkomend geweest, de omstandigheden in aanmerking genomen. Om te voorkomen dat ze zouden verdwalen, was hij op het laatste stukje over de verwarrende weggetjes naar hun nieuwe huis voor hen uit gereden.

‘Goedemorgen,’ zei hij nu.

Een beetje afgunstig zag ze dat het hem helemaal niet was aan te zien dat hij de nacht doorwaakt en in de openlucht had doorgebracht. Ze speurde naar wallen onder zijn ogen of andere aanwijzingen, maar zag alleen hoge jukbeenderen en volle lippen. Hij had geen klassieke gelaats-trekken maar al met al was hij best knap.

‘Het is al een tijdje ochtend,’ zei ze.

‘Ja, maar het koor zong daarstraks nog niet.’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Is dat voor jou een voorwaarde?’

‘Ja. Dat en een kop goede koffie.’

‘Noem alsjeblieft geen dingen die op het moment buiten mijn bereik liggen.’ Bij de gedachte aan de dubbele espresso’s in haar stamcafé in Fulham liep het water haar in de mond, al was ze zo moe dat ze op dit moment met geen enkele hoeveelheid cafeïne gebaat zou zijn.

‘Jullie zouden met mij mee naar huis kunnen gaan.’

Maddie keek hem aan en zag dat hij het meende, maar keek toen weer naar het huis. ‘Ik ben te nieuwsgierig naar Trevenen.’

‘Welnu, hier staat het.’ Hij wees met een speels gebaar naar het huis en maakte lachend een lichte buiging.

Ze snakte naar slaap, maar concentreerde zich op haar nieuwe woning. Van de vele ramen waren sommige in steen gevat, terwijl andere eenvoudige, wit geschilderde houten kozijnen hadden. Vanwege het daglicht dat op de ruiten werd weerspiegeld, was van het interieur niets te zien. Trevenen maakte een solide, maar wat koele indruk.

Als haar geheugen haar niet bedroog, was het gebouwtje links van haar de varkensstal, waarvan het dak ontbrak, en stond achter haar, aan

de rand van het erf, het koetshuis. Samen vormden de gebouwen een grote rechthoek, met het woonhuis op het oosten.

Ze haalde een paar keer diep adem en liep over het met onkruid overwoekerde pad naar de deur. Daar haalde ze een grote sleutel uit haar zak en stak hem in het sleutelgat. Ze moest een beetje kracht zetten om het slot open te draaien, maar toen ze de deurkruk naar beneden duwde, kwam er geen beweging in de deur. Ze bewoog de deurkruk een paar keer op en neer, terwijl ze met haar andere hand tegen het afbladderende hout duwde. Met kriebels in haar maag van nervositeit bleef ze duwen. Ze mocht zich niet laten kennen. Dit zou een opwindend moment moeten zijn: ze was nu immers de eigenaar van Trevenen.

De scharnieren piepten toen de deur uiteindelijk meegaf. Maddie tuimelde bijna naar binnen. In de hal dwarrelde stof op en het was alsof de muren een zucht slaakten. Het rook er bedompt en de vloer lag vol dode vliegen. Maddie sloeg haar armen over elkaar en drukte ze tegen haar lichaam.

‘Denk je dat er stroom is?’ Ze keek om naar Mark.

‘Dat zou wel moeten.’

De dikke gordijnen waren gesloten, waardoor de bedompte geur van vochtigheid in het huis opgesloten zat, wat de indruk van verwaarlozing nog groter maakte. Ze deed het licht aan en rechtte haar rug. Het kwam allemaal best in orde. Zij en Hannah hadden een dak boven hun hoofd en konden een nieuw leven opbouwen. Ze moest haar blik op de toekomst richten en de pijnlijke herinneringen achter zich laten.

Mark kwam naast haar staan. Hij stond zo dicht bij haar dat ze zijn adem op haar wang voelde en ze deed snel een stapje opzij. Mark was in alle opzichten het tegenovergestelde van John, die slungelachtig lang en blond was geweest. Als ze haar ogen sloot, zag ze hem over zijn computer gebogen driftig typen om vóór de deadline een artikel af te krijgen, terwijl een jongensachtige lok over zijn voorhoofd zakte. Zijn zijdezachte haar was op het laatst helemaal uitgevallen. Ze draaide een krul van haar eigen haar om haar vinger.

‘Zal ik het huis even doorlopen om te zien of alles in orde is?’

‘Graag.’ Maddie keek naar het stof en de spinnenwebben in de hal en onderdrukte een huivering. Het was binnen koud. ‘Er zijn toch geen spoken, hè?’

‘Nee, in Trevenen spookt het niet,’ antwoordde hij.

Ze haalde diep adem en keek om zich heen naar de gesloten deuren

waarvan de witte glansverf vergeeld was van ouderdom. Maddie wist dat je die kleur niet kon verkrijgen door verf te mengen. Het was een tint die ontstond door jarenlange blootstelling aan de lucht.

‘Geen spoken, erewoord. In andere huizen hier in de buurt spookt het wel, maar in Trevenen niet.’

‘Je klinkt alsof je er alles vanaf weet.’

‘Nee, hoor.’ Hij lachte en liep de brede trap op. Het hout van de trapleuning was gebeitst, maar de nerf was nauwelijks zichtbaar. Maddie liep er wat dichters naartoe. Door de aanraking van zweterige en vette handen was het eikenhout zo donker en glad geworden dat de kleur van de spijlen drie tinten lichter was, en de trap treden waren in het midden uitgesleten. Maddie keek snel naar boven toen daar iets haar aandacht trok, maar zag niets bijzonders. Ze wreef over haar armen.

Ze leunde tegen de muur en probeerde het beklemmende gevoel van zich af te zetten. Een kaal peertje aan het plafond wierp een dof licht op het bloemetjesbehang. Vanwege al die bloemen waren de schilderijen die er hingen, amper te onderscheiden, maar een vergeelde foto van drie vrouwen viel juist op. Wie zouden dat zijn? vroeg ze zich af. Was Daphne Penventon een van deze vrouwen?

In gedachten verzonken liep ze door de gang. Ze liet haar hand langs de muren glijden, rijzend en dalend over de ongelijke oppervlakten. Dankzij Daphne Penventon konden Hannah en zij hier een nieuw begin maken. Maddie was de nieuwe eigenaar van Trevenen, ook al kon ze dat zelf nog niet helemaal bevatten.

Nu ze financieel min of meer uit de zorgen was, zou ze tijd en ruimte krijgen om nieuwe inspiratie op te doen. Tijdens Johns ziekte had ze er zo naar verlangd te kunnen schilderen – uitdrukking te geven aan haar verdriet, haar hoop, haar liefde – maar er geen tijd voor gehad. Nu ze alle tijd van de wereld had, had ze geen inspiratie. Ze had geen idee hoe alles hier zou gaan. Ze moest plannen maken, maar wist niet waar ze moest beginnen. Hoe kon het leven dat ooit zo helder was geweest, zo ondoorzichtig zijn geworden?

Toen ze de keuken in liep, werd haar blik meteen naar het grote raam in de achtermuur getrokken. In elk van de met de hand vervaardigde ruiten was een licht vertekende versie te zien van het erachter liggende landschap. Ze schudde haar hoofd en keek om zich heen. Het plafond had dikke, zwarte kruisbalken en ze zag een overdaad aan glansverf, maar dat die zo vergeeld was, deed veel af aan de schoonheid van de balken. Ze

probeerde te schatten wanneer de keuken voor het laatst was opgeknapt. Te oordelen naar de fittings was dat in de jaren vijftig geweest, of nog eerder. Op de plaats van de open haard stond een groot gasfornuis dat vaak was gebruikt en al heel lang niet schoongemaakt. Er was trouwens helemaal niets schoongemaakt. Alles was bedekt met een dikke laag stof en er hing een geur van verrotting in de lucht.

Maddie boog zich over de grote, witte gootsteen en trok aan de hendel van het raam om frisse lucht binnen te laten. Dode insecten hadden zich opgehoopt in de hoeken van het kozijn en aan de buitenkant was het raam bedekt door een groot spinnenweb. De spin zelf was nergens te bekennen. Het was net alsof alle bewoners van Trevenen overhaast waren vertrokken met achterlating van al hun bezittingen. Er stond zelfs een theepot met het beschimmelde restant van wat Daphne's laatste brouwsel moest zijn geweest. Was dit Maddie niet opgevallen toen ze het huis was komen bekijken?

Ze hoorde Mark de keuken binnenkomen en vocht tegen een overwelddigende aandrang te gaan huilen toen ze zich naar hem omdraaide. 'Ik vind het vreselijk aardig van je dat je al die tijd bij ons bent gebleven. Dat was echt niet nodig.'

'Ik kon toch niet zomaar twee gestrande dames aan hun lot overlaten? Dan zou er van mijn reputatie niet veel overblijven.'

Maddie lachte. Ze twijfelde er niet aan dat hij met dat knappe gezicht en die glimlach een zekere reputatie had, maar dat ging haar verder niet aan.

Mark was vertrokken en Maddie liep terug naar de auto om te zien hoe het met Hannah was. Ze sliep nog. Dan zou in elk geval een van hen tweeën straks uitgerust zijn. De zon scheen op Maddies hoofd toen ze om zich heen keek. Het gazon leek meer op een weide en in de tuin groeide meer onkruid dan bloemen, maar het huis maakte te midden van al dat groen geen onaardige indruk.

Ze liep om het huis heen terwijl ze in gedachten noteerde wat er zoal gedaan moest worden. Een klimroos was over de boogvormige portiek voor de voordeur geleid, maar uitlopers van de plant liepen tot aan het aangrenzende gebouwtje en één scheut was door een gebroken ruit naar binnen gekropen. Ze noteerde de gebroken ruit op haar lijstje en liep door.

Aan de voorzijde was het alsof Trevenen een facelift had ondergaan.

Hier probeerde het huis een formele, bijna Georgiaanse indruk te maken, in tegenstelling tot de achterkant, waar de middeleeuwse origine en de verschillende bouwstijlen van de tussenliggende eeuwen duidelijk herkenbaar waren. Maddie liep een stukje achteruit om de architectuur van haar huis te bekijken. Ze moest het nog een keer zeggen: *haar huis*. Dit oude huis was nu haar eigendom. Ze glimlachte om de façade, die de gene die had geprobeerd er lijn in te krijgen, heel wat hoofdbrekens moest hebben gekost. Het was ook niet helemaal gelukt, maar het resultaat was charmant, met die hoge, gotische ramen waarin het daglicht werd weerspiegeld.

Nu het helemaal licht was, was de scheidingslijn tussen het oorspronkelijke huis en het deel dat er later bij was aangebouwd, duidelijk te zien. De stenen van het nieuwe deel hadden andere afmetingen en waren gelijkmatiger geplaatst. Ze liep ernaartoe en streek met haar vlakke hand over die scheidingslijn, maar stopte abrupt toen ze opeens een zwak, klaaglijk geluid hoorde. Ze kreeg er kippenvel van. Geschrokken keek ze over haar schouder, maar ze kon niet ontdekken waar het vandaan kwam. Ze zag alleen maar de overwoekerde tuin die in de warme zomerzon lag te bakken. Rond haar benen zoemde een lome hommelt.

Het eigenaardige geluid verdween toen ze haar hand terugtrok. Ze haalde haar schouders op en liep door naar de grote montereyden. Hij was zo groot dat hij boven het huis uit groeide. In asymmetrische wanorde rezen de takken op naar de hemel. Ertussen waren stukjes blauw zichtbaar, alsof de boom een beroep deed op haar creativiteit, maar ze zette alle gedachten aan schilderen ferm van zich af. Daar had ze voorlopig geen tijd voor. Ze moest het huis verkennen en schoonmaken, want volgende week werden hun spullen gebracht.

Ze liep weer door en kwam via een opening in de haag uit bij een lap grond waarvan ze vermoedde dat het een overwoekerde moestuin was. Er stonden nog rijen stokken in voor het opbinden van de planten. Ze boog zich over een van de opgehoogde bedden en zag spinazie die spontaan moest zijn opgeschoten. Het zou niet al te veel moeite kosten om deze tuin weer bruikbaar te maken. Misschien kon ze Hannah overhalen zich ermee bezig te houden. Het zou wel een karwei zijn om al het onkruid te verwijderen, maar het zou de moeite lonen.

Ze richtte zich weer op en liet haar blik over de rest van het terrein gaan. De beschuttende bomen stonden allengs verder uit elkaar en toen ze naar het einde van de tuin was gelopen, had ze vrij uitzicht op de schit-

terende omgeving. Glooiende akkers liepen af naar een diepe vallei vol bomen. Daar moest een rivier doorheen stromen, maar die kon ze hiervandaan natuurlijk niet zien. Ook aan de overkant van het dal was het heuvelachtige landschap opgedeeld in landerijen. Als ze door haar wimpers keek, leken de door hagen omzoomde velden op een onregelmatige lappendeken van geploegde en beplante akkers en weiden.

Ze draaide zich om en liep via de boomgaard terug naar het huis. Alle bomen waren zwaarbeladen met fruit. Ze draaide aan een appel, maar die wilde nog niet loslaten. Het zou nog een paar weken duren voordat ze rijp waren. Wat haar verbaasde, was de grote variatie aan appels en peren. Het groen, rood, oranje en geel deed haar vingers jeuken. Ze kreeg steeds meer zin om te gaan schilderen.

Uiteindelijk ging ze naar binnen om het huis te verkennen. De notaris had in april de geschiedenis ervan in het kort beschreven. Trevenen had oorspronkelijk beneden één en boven twee kamers gehad, maar was uitgegroeid tot een landhuis, zij het een van bescheiden formaat. Het had ruwweg de vorm van een L, waarbij de grote keuken aan de achterzijde de korte poot van die L vormde en de rest van het huis de lange poot. De kamers op de begane grond kwamen allemaal uit op een lange gang en het oude en nieuwe deel van het huis waren van elkaar gescheiden door de hal.

Maddie zette in alle kamers de ramen open. Elke kamer was uniek en moest in het verleden een specifiek doel hebben gediend, maar bij sommige was niet meer te zien wat dat doel was geweest. Gelukkig stonden al Daphnes meubels er nog, zodat Maddie aan de hand daarvan enig idee kreeg waar haar weldoenster elk van de kamers voor had gebruikt. Het was een groot huis voor een oude vrouw alleen.

Naast de achterdeur hing een oude waxcoat. Eronder stonden versleten laarzen. Op de vensterbank lag een paar tuinhandschoenen waar de modder nog aangekoekt zat, met een snoeischaar ernaast. Hoe was Daphne gestorven? Had ze in de tuin gewerkt en was ze bezweken toen ze naar binnen was gegaan om een kopje thee te drinken? Het leek er sterk op. Maddie raakte de handschoenen aan en vroeg zich af wat voor soort vrouw Daphne was geweest.

In de eetkamer stond een prachtige, lange tafel met allerlei verschillende stoelen eromheen, drie chippendale, de rest vermoedelijk victoriaans. Toen ze een kast naast de open haard opende, deed de luchtverplaatsing verpulverde nachtvlinders opwaaien van het serviesgoed.

Maddie nieste en wapperde met haar hand om het stof te verspreiden.

Ze verliet de eetkamer en keerde terug naar de hal. Het zonlicht dat door het hoge raam op de overloop naar binnen scheen, reikte helemaal tot aan de vloer, die bestond uit grote leistenen, bijna allemaal rechthoeken, van verschillende afmetingen. De aderen van de steen waren op de matte oppervlakte duidelijk zichtbaar. Maddie kreeg opeens zin om te hinkelen en sprong op één been tot aan de trap. Een lach borrelde in haar op en ze voelde zich voor het eerst in lange tijd weer luchthartig. Met twee treden tegelijk vloog ze de trap op.

Er prikte iets in Hannahs rug. Ze bewoog zich ongemakkelijk. Licht drong door haar oogleden en ze rook de geur van koeien. Was ze doodgegaan en zat ze nu in de hel? Nee, ze lag op de achterbank van de auto. Waarom? O ja, vanwege Maddies grootse plannen om in een hutje op de hei te gaan wonen.

Ze ging zitten en keek om zich heen. Links stond iets wat eruitzag als een stal en recht voor zich zag ze een bouwval met slechts twee muren, zonder dak en waarschijnlijk ook zonder stromend water. Jezus. Wat had haar boze stiefmoeder haar aangedaan? Waarom had ze haar gedwongen Londen te verlaten om in de rimboe te gaan wonen? Was dat het huis? Zo ja, dan was dit echt een nachtmerrie, compleet met vleermuizen en die dweperige eco-nerd, Mark, die meteen aan hen was blijven plakken, of liever gezegd aan Maddie.

Hoe lang had ze geslapen? Ze wreef in haar ogen. De zon stond hoog aan de hemel. Waar zou Maddie zijn? Ze draaide zich om en zag een groot huis met een dak erop. Het zag er massief uit en oud. Heel oud. Hannah was dol op oude huizen; dat was een liefhebberij die ze met haar vader had gedeeld. Ze hadden samen heel wat landgoederen van de National Trust bezocht. Nu kwam ze in zo'n huis te wonen en opeens was ze er helemaal niet zeker van of dat wel zo leuk zou zijn als ze altijd had gedacht. Ze zou Maddie moeten bedanken dat ze een van haar dromen in vervulling liet gaan, maar daar had ze voorlopig nog helemaal geen zin in. Voorlopig viel het allemaal zwaar tegen.

Ze stapte uit de auto en liet haar blik over de muren, de ramen en de dakpannen gaan. Bij de helft van het huis zagen de stenen waaruit de muren waren opgebouwd, er ordelijk uit. De grootste onderop en naar boven toe steeds kleinere, maar bij de andere helft was dat niet het geval. Hannah liep een stukje achteruit en vroeg zich af of een van de twee helf-

ten van het huis er later bij aan was gebouwd. Er liep een soort naad over de muur, die ook al niet helemaal recht was, alsof de metselaar dronken was geweest, of dat de ene helft in de loop van de tijd was verzakt.

In één deel van het huis hadden de ramen allemaal verschillende vormen en afmetingen. Boven de achterdeur was een erkerraam dat in haar spontaan het beeld opriep van een vrouw die wol zat te spinnen. Ze voelde zich alsof ze terugkeerde in de tijd, wat een erg rare gewaarwording was. Ze liep om het huis heen tot ze bij de voorkant uitkwam en een majestueuze boom zag, die zo hoog was dat het huis erbij vergeleken bijna nietig leek.

Een naar dennen geurend briesje streek langs haar heen. Ze keek naar de grote den. Het was een tijd geleden dat ze voor het laatst in een boom was geklommen, maar ze was het vast nog niet verleerd. Toen ze zich ophees aan de onderste tak, herinnerde ze zich de eerste keer, in Windsor Great Park. Haar vader had haar geleerd dat je een boom eerst moest bekijken voordat je eraan begon. Hij zou deze prachtig hebben gevonden. Het was een boom die ervoor gemaakt was om in te klimmen, maar papa zou hem nooit te zien krijgen omdat hij dood was gegaan en haar in haar eentje had achtergelaten.

Haar mobieltje pingelde. Een sms'je van Abi, haar beste vriendin.

Hoe erg is het? Hoest met de heks?

Hannah keek naar het massieve huis. Het viel best mee.

Mooi huis. M nog steeds heks. X

Ze sprong op de grond en vroeg zich af of ze niet te veel had dwarsgelegen over de verhuizing, maar toen hoorde ze Maddies stem en waren die twijfels op slag verdwenen. Met wie praatte ze? Was die vent hier nog steeds? Waarom vielen alle kerels op Maddie? Hannah had nooit begrepen wat haar vader in haar had gezien. Ze was zeker erg goed in bed. Waarom zou hij anders getrouwd zijn met een lange, slungelige vrouw met een wilde bos bruin haar en een bekakte manier van praten? Het moest de seks zijn.

Haar maag knorde. Eten. Ze vervolgde haar weg rond het huis in de hoop dat ze terug zou komen op de plek waar ze was begonnen en in de auto iets te eten zou vinden. Even later kwam ze uit op het erf voor de

stal. Ze had een rondje gelopen. De heks was nergens te bekennen. Hannah haalde haar tas uit de auto en zocht erin naar haar laatste chocolade-reep terwijl ze naar binnen ging.

Een donkere hal en een lange gang met bloemetjesbehang. Typisch jaren veertig. Als ze nou eens net deed alsof dit een realityprogramma was dat maar een paar weken zou duren, dan hield ze het wel vol, en daarna zou het leven weer normaal worden. Of zo normaal als mogelijk was zonder haar vader.

Boven deed Maddie de eerste deur in de lange gang open en ging de spaarzaam ingerichte kamer binnen. Op het tweepersoonsbed lag een gehaakte sprei. Het behang en de gordijnen hadden een patroon van roosjes. Toen ze uit het raam keek, zag ze het erf en de daarachter liggende landerijen. Er stonden koeien in de wei. De notaris had gezegd dat Daphne tot haar tachtigste op het land had gewerkt en dat de weiden nu verhuurd waren aan een andere boer. Ze had geld nodig gehad, en alle beetjes hielpen. Maar hierover wilde Maddie nu niet nadenken.

De houten vloer kraakte toen ze naar de volgende kamer liep. Het was de kamer met het erkerraam boven de achterdeur. Deze moest dienst hebben gedaan als bibliotheek. Twee muren gingen geheel schuil achter goed gevulde boekenplanken en in de erker stond een groot bureau. Tegen de vrije muur stond een kleine bank met geborduurde sierkussens. Erboven hing een mooie aquarel van een strandtafereel. Maddie weerstond de verleiding de boeken te bekijken. Ze moest eerst de rest van het huis verkennen.

Terug in de gang telde Maddie de deuren en besepte dat de kamer die ze zich van haar vorige bezoek herinnerde, in het nieuwe deel van het huis moest zijn. Hij was een stuk groter en luchtiger dan de andere, alhoewel de slaapkamer die boven de keuken lag ook groot was, maar smaller dan deze. Ze zette ook hier de ramen open, ging toen weer naar beneden en liep naar de woonkamer.

Daar bleef ze niet lang dralen, al vroeg ze zich af of onder de foielelijke vloerbedekking de originele vloer bewaard was gebleven. De jaren zeventig hadden heel wat op hun geweten wat de inrichting van huizen betrof en vaste vloerbedekking was een van de grootste zonden, die alleen werd overtroffen door avocadogroene badkamertegels. De meubels die er stonden waren echter erg mooi en ze zag meteen dat de weinige meubelstukken van haar ouders die ze had bewaard, er goed bij zouden pas-

sen. Ze sloot haar ogen. Ze moest niet stilstaan bij wat ze had verloren; daar schoot ze niets mee op. Ze verliet de zitkamer en vervolgde haar weg naar de volgende kamer, een klein vertrek dat zo te zien Daphnes kantoor was geweest. Ook deze kamer had een groot raam en was erg spaarzaam gemeubileerd. Er stonden alleen maar wat dossierkasten en een bureau met een stoel. Maddie keek naar de paperassen op het bureau, oude rekeningen waar ze zich niet over hoefde te bekommeren. Er zouden snel genoeg nieuwe rekeningen komen.

Maddie stak haar hoofd om de deur van de wc onder de trap en ging toen naar boven. Op de overloop wierp ze een blik door het ronde raam. De kamer boven had precies dezelfde afmetingen als de zitkamer eronder, maar zag er knusser uit omdat het plafond er niet zo hoog was. Het was een mooie, lichte kamer. Maddie liep naar de aangrenzende, ruime badkamer die boven het kantoor lag. Er was niets wat erop wees dat Daphne of iemand anders van deze slaapkamersuite gebruik had gemaakt. De kleerkast was leeg en er lagen geen toiletpullen. Misschien had de oude vrouw geen kracht gehad om ook deze kant van het huis te onderhouden. Maddie vond de kamer echter perfect, omdat je er zowel 's ochtends als 's middags direct zonlicht had.

In het midden van de kamer stond een groot hemelbed. Het zag er erg aanlokkelijk uit en Maddie was te moe om de verleiding te weerstaan. Stof rees op van het oude dekbed en het matras zakte in onder haar gewicht. Maddie keek naar de stofdeeltjes die in de lichtbanen dansten. Ze had moeite haar ogen open te houden, maar wist dat de nachtmerries zouden komen zodra ze in slaap viel, ongeacht hoe moe ze was, dus sleepte ze zich weer overeind en stond op.

‘Hannah?’ Maddie was naar haar op zoek. God, wat had dat mens toch een bekakte stem.

‘Hannah?’

Hoorde Hannah een lichte paniek? Ze grijsde. Eindelijk had ze haar van haar stuk gebracht. Vaak had Maddie niet eens erg in wat er rondom haar gebeurde, zo ging ze op in haar wereld van kleur en vorm. Ze had zich niet eens opgewonden over de tatoeage. Ze had ernaar gestaard en toen alleen maar gezegd dat het blauw dat erin verwerkt was, erg mooi was. Ze was zo onnozelen dat ze niet eens doorhad dat het nep was. Je kreeg gewoon geen vat op haar. Ze verhiel nooit haar stem. Ze werd nooit kwaad. Ze was doorgegaan met hun spullen inpakken alsof er niets aan

de hand was, mompelend wat een godsgeschenk het was dat ze dit huis had geërfd.

Hannah zag haar in de hal staan en liep naar haar toe.

‘Ah, daar ben je.’ Maddie glimlachte. ‘Heb je al wat rondgekeken? Wat vind je ervan?’

Hannah haalde haar schouders op.

‘Ik neem de slaapkamer die boven de woonkamer ligt. Jij mag uit de andere kamers kiezen welke je wilt. Er zijn er genoeg. Je zult misschien wat meubels uit verschillende kamers bij elkaar moeten scharrelen, maar ik weet zeker dat je alles zult vinden wat je nodig hebt.’

Hannah slaakte een zucht en liep de trap op. Maddie probeerde altijd alles in een gunstig daglicht te zetten. Wanneer zou ze nu eindelijk eens doorkrijgen dat het leven geen ene donder waard was?

Ze liep de ene na de andere kamer in zonder meteen te kunnen besluiten. Het belangrijkste was eigenlijk dat ze moest zien dat ze zo ver mogelijk bij Maddie vandaan zat. De laatste kamer liep over de hele breedte van het huis. Hij lag pal boven de keuken en had een open haard. Niet zo’n knots als die beneden in de woonkamer, maar een sierlijke, damesachtige met een witte schoorsteenmantel rond een klein, zwart haardrooster.

In alle kamers stond wel iets aan meubelstukken. Maddie had gezegd dat ze mocht pakken wat ze wilde, dus was de bestaande inrichting niet van belang voor haar besluit. Ze kon het beste deze kamer nemen, want die was het verst bij die van Maddie verwijderd.

Ze leunde op de schoorsteenmantel en vroeg zich af of ze de haard echt zou kunnen gebruiken. Het zou misschien nodig zijn, want Maddie wist niet eens of de centrale verwarming het deed. Dat zou ze later uitproberen. Normale mensen lieten een huis helemaal controleren voordat ze er gingen wonen, maar Maddie niet. Die had hun huis in Londen halsoverkop verkocht. Ze zei dat het moest, om alle rekeningen te betalen, maar dat sloeg nergens op. Ze had net zo goed dit huis kunnen verkopen. Er was altijd wel iemand te vinden die bereid was er een aardig sommetje voor neer te tellen.

Een vogel streek neer op de vensterbank.

‘Goedemorgen, meneer de ekster,’ zei Hannah automatisch. Toen beet ze op haar lip. Was ze dat malle, kinderlijke bijgeloof nu nog niet ontgroeid? Nee, want dit was een van de dingen die haar vader haar had geleerd, lang voordat haar stiefmoeder op het toneel was verschenen. Han-

nah liep naar het raam om de glanzende zwarte veren van dichtbij te bekijken. De vogel hield zijn kopje schuin, keek haar aan en vloog weg.

Onder het raam stond een mooie kaptafel. Hij was erg stoffig, maar zag er solide uit. Hannah ging op de bijbehorende stoel zitten. Door het open raam had ze uitzicht op de grote dennenboom. Tussen de takken door zag ze aan de overkant van de smalle weg een wei waar koeien vreedzaam in de zon lagen te herkauwen. De stank van koeienpoep drong tot haar door. Alles moest ook altijd ergens door bedorven worden.

Ze stond weer op en besloot deze kamer toch te nemen. Ze hoefde alleen maar die grote kleerkast uit de kamer ernaast te halen, dan zat ze hier goed. Niet dat ze er enthousiast over was, maar het was minder erg dan ze had gevreesd.

Het lange weekend was voorbij. Maddie had aan een stuk door gewerkt om het huis te luchten en schoon te maken. Ze keek uit het raam. Motregen gaf de grote dennenboom een mistig aanzien. Haar handen waren ruw en rood en het huis rook vaag naar azijn. Daar konden zelfs de rozen uit de tuin, waarvan ze een vaas vol op de keukentafel had gezet, niet tegenop. Ze slaakte een zucht en ging zitten. De thee was getrokken, maar ze had zelfs geen fut meer om voor zichzelf een kopje in te schenken. Ze wou dat ze iemand had die dat voor haar zou doen. Haar adem stakte. Ze had niemand meer. Niemand die eens een kopje thee voor haar zou inschenken, niemand om haar te helpen Hannah op te voeden.

Haar stiefdochter kwam met een chagrijnig gezicht binnensloffen. Toch viel alles hier best mee. Trevenen was Londen niet, maar het was erg mooi. Maddie hield net op tijd een bitse opmerking in. Wat had ze toch? Was ze gek geworden? Hoorde dit bij het rouwproces? Of waren haar positieve emoties verloren gegaan door de dagelijkse conflicten met Hannah? Zou ze van nu af aan zo kribbig blijven? Of lag het ergens anders aan? Ze had geen idee. Ze wist alleen dat ze de grootste moeite had haar tegenstrijdige stemmingen de baas te blijven. Zat ze op haar achtendertigste soms al in een vroege menopauze? Er moest een reden zijn.

Hannah plofte op een stoel neer. Maddie voelde zich meteen weer schuldig. Ze bekeek Hannah fronsend. Het kind was veel te mager. De gebeurtenissen die aan deze verhuizing vooraf waren gegaan, hadden van hen beiden een hoge tol geëist. Maddie stond op om een kopje thee voor haar in te schenken. Ze zette het voor haar neer en zag Hannah somber om zich heen kijken. De keuken bood nu nog een wat trieste aanblik, maar Maddie wist dat ze er iets moois van kon maken.

Trevenen sprak Maddie erg aan. Misschien kwam dat door alles wat ze gaandeweg ontdekte. De prachtige lambrisering in de woonkamer die